

ги върнатъ. Не го направиха. Защо? Тъй, на пукъ, — безъ да ги е еня за болката, която ми правеха.

Въ тази, „долната тъмница“, не се чуваше оня голѣмъ шумъ, който слушахме по-преди, когато имаше въ нея патъшкани до 300-400 нехрани-майковци. Хюсн-паша бѣше наредилъ да направятъ тъмница, на-речена „Мехтер-ханѣ“, и то срѣщу голѣмата джамия, Св. София, недалечъ отъ морето, и въ нея бѣше смѣстилъ своятъ народъ. Само политическитѣ престѣпници оставаха привременно затворени въ тази долната тъмница, а тѣ всичкитѣ бѣха Българи, освѣнъ двама Гърци. Като влѣзнешъ на вторитѣ вътрѣшни врата на тази тъмница, ще съгледашъ дълъгъ вътрѣшенъ дворъ кѣто правоѣгълникъ, по който се виждаха дири отъ нѣкогашна градина; отъ лѣво имаше високъ зидъ който граничеше съ дворътъ на министерството, а отъ дѣсно и на срѣща имаше висока двокатна къща съ прозорци, които бѣха заградени съ желѣзни прѣчки. Другото лице на къщата гледаше на улицата.

На приятелътъ ми, Лазара, не бѣше угодно гдѣто ни премѣстаха доло. На менъ — можъ да кажа — отъ една страна бѣше по-драго. Понеже по онуй време бѣхъ предприелъ да опѣя въ нѣколко драмски картини „Падането на Цариградъ“ подъ Турцитѣ, меланхолическата тишина, която намѣрихъ въ долната тъмница, приѣше ми, и нѣкъкъ ме располагаше да размишлявамъ. Освѣнъ това драго ми бѣше, че се намѣрихъ въ по-голѣма наша дружина, между които прѣкарвахъ много удобни часове.

Падане още по-надълбоко.

Не се мина много и единъ случай настана, който цѣлата тая тишина и работяне немислютно раскъса и ме хвърли въ такова положение, отъ което по-лошо неможъ-си помисли.